

Arrest

nr. 213 349 van 30 november 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Ernest Cambierlaan 39
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 22 mei 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 april 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A.-C. RECKER *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een etnische Somaliër te zijn en de Ethiopische nationaliteit te bezitten. U bent afkomstig uit de stad Dagahbur in de Somali-regio. Op 1 januari 2015 werden u en uw beide ouders gearresteerd. U kreeg te horen dat uw oom lid was van het ONLF (Ogaden National Liberation Front). Jullie werden ook zelf beschuldigd van samenwerking met het ONLF. Jullie werden eerst een maand en twee weken in een gevangenis in Dagahbur gehouden waarna jullie werden overgebracht naar een gevangenis in Jarar. Na een verblijf van eveneens een maand en twee weken werden u en uw vader naar Ogaden Jail in Jigjiga overgebracht. Uw moeder volgde later, na de bevalling van haar kind.

Jullie werden gefolterd tijdens jullie verblijf in de gevangenis om jullie te laten bekennen lid te zijn van het ONLF. Tevens zeiden de autoriteiten dat ze jullie in de gevangenis zouden houden totdat uw oom zich zou aangeven. Na een jaar en drie maanden in Ogaden Jail te hebben gezeten kwam de president van de Somali-regio naar jullie gevangenis. Omwille van het Suikerfeest verleende hij persoonlijk gratie aan enkele gevangenen, waaronder u. U werd vervolgens gedwongen gerekruteerd door de Liyu-politie. De dag van uw aankomst op de politiebasis werd u door een machtig commandant van de Liyu-politie benaderd. Hij zei dat uw oom bij het ONLF leden van zijn familie had vermoord en hij richtte een pistool op u. Enkele omstaanders kwamen tussen beide. De volgende dag werd u in een groep van achttien rekruten van de basis naar Jigjiga gebracht om thee te drinken ter viering van het Suikerfeest. Jullie werden zwaar bewaakt omdat ze schrik hadden dat jullie zouden weglopen omdat jullie gedwongen gerekruteerd werden. Toen er een vrachtwagen passeerde, terwijl jullie ergens thee aan het drinken waren, sprong u erop. Kort bij de grens met Somaliland sprong u eruit. Op 29 juli 2016 verliet u het land. Op 25 augustus 2016 kwam u in België aan en op 12 september 2016 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u een schooldiploma, twee geboorteaktes en twee medische attesten neer.

Het CGVS besloot op 27 november 2017 tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U diende op 14 december 2017 een beroep in voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Op 20 maart 2018 besloot de RVV tot een vernietiging van de beslissing van het CGVS.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Uw verklaringen over uw problemen met de Ethiopische autoriteiten zijn dermate vaag en incoherent dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) in aanzienlijke mate verschillende met deze op het CGVS. Zo verklaart u op het CGVS dat uw moeder samen met u en uw vader gearresteerd werd en nog steeds in de gevangenis zit in Jigjiga (CGVS, p. 4, 5 en 9). Op de DVZ verklaarde u echter dat enkel u en uw vader werden gearresteerd (vragenlijst CGVS, vraag 1 en 5). Uw moeder zou nog samen met uw broers en zussen in Dagahbur wonen (DVZ, p. 5 en 7) Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid zegt u louter dat u dit wel zou hebben gezegd maar dat er veel fouten werden gemaakt (CGVS, p. 14). Erop gewezen dat het niet om een detail betreft en dat uit verklaringen op verschillende momenten tijdens uw interview op DVZ bleek dat uw moeder niet gearresteerd was maar gewoon nog thuis woonde met uw broers en zussen, zegt u dat u zei dat uw moeder in Dagahbur woonde en dat de tolk het niet goed begreep (CGVS, p. 15). Gevraagd waarom u zei dat uw moeder in Dagahbur woonde zegt u dat u dacht dat ze vragen stelden over uw leven en familie voor uw problemen (CGVS, p. 15). Dergelijke verklaringen zijn een maar weinig overtuigende uitleg voor de vastgestelde tegenstrijdigheden.

Ook over de periode dat u werd vastgehouden zijn uw verklaringen weinig coherent. Op de DVZ verklaarde u dat u drie maanden werd vastgehouden. Vervolgens zouden jullie zijn overgebracht van Dagahbur naar Jigjiga. Daar werd u vrijgelaten en opgeleid als soldaat. Twee weken later zou u zijn ontsnapt (vragenlijst CGVS, vraag 1 en 5). Op het CGVS verklaart u echter dat u na een detentie van enkele maanden in Dagahbur en Jarar nog een jaar en drie maanden in Ogaden Jail in Jigjiga heeft vastgezeten (CGVS, p. 10). Dat u op de DVZ niets vermeldde over een detentie van een jaar en drie maanden in Jigjiga is opmerkelijk. Wanneer u hierop gewezen wordt zegt u louter dat de tolk incorrect vertaald heeft (CGVS, p. 17).

Uit uw verklaringen op het CGVS blijkt verder dat u gratie verleend werd door de president van de Somali-regio. Hij zou jaarlijks naar aanleiding van het Suikerfeest gevangenen gratie geven (CGVS, p. 8 en 18). Ook hier vermeldde u niets over op de DVZ. U verklaarde louter dat u uit de gevangenis werd gehaald om opgeleid te worden tot soldaat. U verklaarde toen tevens dat er nog geen beslissing genomen was in uw zaak (vragenlijst CGVS, p. 2 en 5). Geconfronteerd hiermee zegt u dat u door de president vergeven was maar dat u, tot er een besluit genomen zou worden in uw zaak, voor de Liyu-politie zou moeten werken, wat maar weinig weet te overtuigen (CGVS, p. 15).

Voorts blijkt uit uw verklaringen op het CGVS dat een zekere S.Q. de directe aanleiding was voor uw vlucht uit Ethiopië. Na uw vrijlating zocht hij u op in de Liyu-politie en wilde u vermoorden. De volgende dag vluchtte u uit angst voor deze man het land uit (CGVS, p. 12 en 13). Op de DVZ vermeldde u echter niets over S.Q., noch over een man die u bedreigde en wilde vermoorden (vragenlijst CGVS, vraag 1 en 5). Geconfronteerd met deze vaststelling zegt u dat men u toen geen vragen had gesteld over wat er gebeurde na uw vrijlating en zegt u dat u nog niet uitgesproken was (CGVS, p. 14). Uit uw verklaringen op de DVZ blijkt dat u echter wel vertelde over wat er gebeurde na uw vrijlating. U zegt hier echter louter over dat u uit de gevangenis werd gehaald om u op te leiden tot soldaat. Na twee weken zou u ontsnapt zijn en naar uw oom in Hargeisa, Somaliland, zijn gevlucht (vragenlijst CGVS, vraag 5). Dat u op de DVZ niets vermeldde over de man die de directe aanleiding zou zijn geweest voor uw vlucht doet ernstig twifelen aan uw problemen.

Tevens dient opgemerkt te worden dat u op de DVZ ook verklaarde pas twee weken na uw overplaatsing van de gevangenis naar de Liyu-politie te zijn gevlucht (vragenlijst CGVS, vraag 5). Op het CGVS verklaart u uitdrukkelijk de dag na uw vrijlating te zijn gevlucht (CGVS, p. 8). Dat u de vergissing maakt tussen een dag en twee weken gedwongen in de Liyu-politie te hebben gezeten doet verder twifelen aan uw problemen.

Het is verder zeer opmerkelijk dat de Ethiopische autoriteiten u zouden willen rekruteren voor de Liyu-politie. U en uw familie zijn verdacht van banden met een gewapende oppositiegroepering. U werd anderhalf jaar lang vastgehouden en gefolterd in de gevangenis. Dat de autoriteiten u vervolgens zouden toelaten in hun eigen rangen is weinig aannemelijk. U wordt dan om een verklaring gevraagd maar weet louter te zeggen dat jongeren moesten werken voor de Liyu-politie en dat ze geen salaris kregen (CGVS, p. 18). U wordt nogmaals erop gewezen dat het vreemd is dat de Ethiopische autoriteiten u, na een detentie van anderhalf jaar waarin u gefolterd werd, zouden vrijlaten en een wapen geven, en aangespoord om een verklaring voor deze vreemde vaststelling te bieden maar voegt hier, ontwijkend, aan toe dat de mensen die opgeleid worden voor de Liyu-politie geen vrijheid hebben (CGVS, p. 18). Gevraagd wat het voordeel zou zijn voor de autoriteiten om iemand met vermeende banden met een gewapende oppositiegroepering – en nadat deze gedurende anderhalf vastgehouden en gefolterd werd – in hun rangen op te nemen antwoordt u opnieuw naast de vraag dat u werd uitgekozen omdat de andere gevangenen oud waren (CGVS, p. 18). Dat u geenszins op aannemelijk wijze weet uit te leggen waarom de Ethiopische autoriteiten u zouden rekruteren doet verdere twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ook over uw ontsnapping kunnen uw verklaringen niet overtuigen. Zo zegt u dat er naast u en een zekere A. nog andere jongens waren opgepakt en gerekruteerd door de Liyu-politie (CGVS, p. 18). Het is dan opmerkelijk dat men jullie allen vanwege het Suikerfeest uit de basis zou nemen en naar een wijk in Jigjiga voeren om thee te gaan drinken (CGVS, p. 12). Dat jullie zwaar bewaakt werden omdat ze bang waren dat jullie zouden ontsnappen roept eerder nog meer vragen op dan dat het een verklaring biedt (CGVS, p. 19). Gevraagd waarom zij besloten om met een groep gedwongen gerekruteerde jongeren buiten de basis het Suikerfeest te gaan vieren, hoewel zij bang waren dat iedereen zou ontsnappen, zegt u louter dat dit het bevel was van de president (CGVS, p. 19 en 20). Gevraagd waarom jullie de basis moesten verlaten om het Suikerfeest te vieren zegt u kortweg "omdat het een feestdag was" (CGVS, p. 20). Nogmaals gevraagd te verklaren waarom ze met jullie buiten de basis het Suikerfeest wilden vieren, ondanks hun vrees dat jullie zouden ontsnappen, zegt u dat jullie bewaakt werden omdat jullie gedwongen werden, dat het toevallig een feestdag was en dat ze zeiden dat het ok was omdat jullie moslims waren (CGVS, p. 20). Ook dit biedt geenszins een verklaring voor de omstandigheden waarin u zou zijn kunnen ontsnappen.

U wordt dan gevraagd hoe u wist te ontsnappen, gezien jullie bewaakt werden en jullie gedood zouden worden indien jullie zouden proberen te ontsnappen, waarop u zegt dat een zekere Sh. u hielp omdat hij van dezelfde clan was (CGVS, p. 19 en 20). Gevraagd hoe hij u heeft geholpen zegt u louter dat hij u zei dat u moest ontsnappen (CGVS, p. 20). Gevraagd of hij iets heeft ondernomen waardoor u kon ontkomen zegt u van niet (CGVS, p. 20). Gevraagd hoe u dan bent kunnen ontsnappen zegt u dat Sh. u zei hoe u in de vrachtwagen kon stappen (CGVS, p. 20). Dergelijke verklaringen over uw ontsnapping zijn geenszins overtuigend, zeker gezien Sh. de bewaker was van een andere groep rekruten en deze verklaringen dan ook niet duidelijk maken hoe u van uw eigen bewaker wist te ontsnappen. U wordt dan gevraagd hoe u van uw eigen bewaker wist te ontsnappen maar u weet hierover louter nog te zeggen dat hij met andere leidinggevendenden stond te praten (CGVS, p. 20).

U wordt gevraagd uit te leggen waarom Sh. u hielp met ontsnappen, terwijl hij, zoals u zegt, naast u stond bij uw ontsnapping en zichzelf daarmee ernstig in de problemen werkte, maar u weet hier slechts op te antwoorden dat hij u "op een geheime manier" hielp (CGVS, p. 21). De vraag wordt herhaald waarop u dan plots – wanneer u eerder gevraagd werd wie Sh. is zegt u hier niets over – zegt dat hij een vriend van uw oom, die bij het ONLF zit, is (CGVS, p. 12 en 21).

Dit verklaart echter niet waarom hij u op die dag hielp met ontsnappen op een manier waarop hij alle schuld van uw ontsnapping zou krijgen. Bovendien kan u ook niet verklaren vanwaar Sh. uw oom dan wel kende (CGVS, p. 21).

U kan ook nauwelijks informatie geven over S.Q., de man voor wie u uw land bent ontvlucht. Gevraagd te vertellen wat u weet en allemaal gehoord heeft over deze man zegt u hij een hoge positie binnen de Liyu-politie had, dat zijn bijnaam Q. was en dat hij tot de clan Reer Abdulleh behoorde (CGVS, p. 22). Gevraagd of u nog andere informatie heeft over deze zegt u van niet (CGVS, p. 23). Dergelijk beperkte informatie over deze man – die u dwong uw land te ontvluchten, en die blijkbaar wel meteen wist wie u was wanneer u aankwam op de basis van de Liyu-politie, wie uw oom was en dat uw oom familieleden van hem had gedood – is weinig overtuigend. Gevraagd waarom u een jaar na uw vertrek nog altijd geen verdere informatie over deze man bent te weten gekomen herhaalt u louter dat u geen informatie heeft en dat u ook niet wist dat uw oom zijn familieleden had omgebracht (CGVS, p. 23).

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Ethiopië te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw twee geboorteaktes en uw schooldiploma hebben louter betrekking op uw identiteit en herkomst, die hier niet onmiddellijk betwist worden. Wat betreft de medische attesten dient gezegd dat er in het eerste attest geen objectieve vaststellingen gemaakt worden met betrekking tot de oorzaak van het probleem aan uw linkerhand. In het andere attest staat dat de vaststellingen werden gedaan op basis van uw verklaringen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 22 mei 2018 in een eerste middel een schending aan van “artikel 1A, §2, van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen, artikels 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, artikels 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna “EVRM”)”.

Hij meent dat “de vervolgingen en bedreigingen [plaats hebben] gevonden in een context van langdurig gewapend conflict tussen de Ethiopische regering, in het bijzonder zijn “Liyu” politie, en de opstandige groep Ogaden National Liberation Front (ONLF), wie voor de onafhankelijkheid van de Somali regio van Ethiopie vecht” en dat “verschillende bronnen bevestigen dat, zoals verklaard door verzoeker, de Liyu politie voor erge mensenrechtenschendingen verantwoordelijk is, in de Ogaden regio zowel als in de Oromo regio”.

Hij citeert dienaangaande uit “Liyu police raids in Oromia testing Ethiopia's semblance of calm” van 5 maart 2017, “Human Rights Watch, Ethiopia: No Justice in Somali Region Killings” van 5 april 2017 en “The Hill, “Ethiopia: it is time to stop the reign of terror of the Liyu Police” van 28 juni 2016.

Hij wijst erop dat zijn herkomst uit de Ogaden-regio niet betwist wordt en dat evenmin betwist wordt “dat de Liyu politie herhaaldelijk mensenrechtenschendingen pleegt in de streek van herkomst van verzoeker, en dat er gevechten zijn tussen de Liyu politie en de ONLF beweging”. Verzoeker vraagt “om het geheel van zijn verklaringen te willen herlezen en deze op een objectieve wijze na te gaan, rekening houdend met de algemene beschikbare informatie over de mensenrechtenschendingen door de Liyu politie in de streek van herkomst van verzoeker en de sterke onveiligheid veroorzaakt door de gevechten tussen de ONLF en de Liyu politie”.

Hij geeft een theoretische uiteenzetting over het voordeel van de twijfel, over artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet en over de subsidiaire beschermingsstatus.

In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van *"artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de vreemdelingenwet, algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, de redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, artikelen 4 en 41 van de Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna "Handvest")"*.

Verzoeker bevestigt *"dat zijn moeder samen met hem gearresteerd werd, en dat er, zoals hij meldde bij het begin van het gehoor bij de CGVS (CGVS p2), problemen met de tolk waren"*.

Hij stelt dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken *"wel melding deed van de 1 jaar en drie maanden die hij in de gevangenis in Jijiga zat, maar dat de Somali tolk hem niet goed begreep"*.

Hij legt uit *"dat hij geen gratie verleend kreeg van de president, dit blijkt inderdaad nergens uit de verslag van het gehoor"*, maar *"dat de president elk jaar sommige gevangene gratie verleend, maar dat er in zijn geval nog geen beslissing was"*.

Dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakte van S.Q. wijt hij aan het feit dat hem toen gezegd werd *"om alleen op vragen te antwoorden, en zijn relaas samenvatten"*.

Hij volhardt dat zijn ontsnapping *"de dag na zijn overplaatsing gebeurde, tijdens de feest"* en *"dat er waarschijnlijk een vergissing van de tolk was"*.

Volgens verzoeker rekruteren de overheden bij de Ogaden omdat *"de president van de Somali regio van Ethiopie het vermijden wil dat te vele Ogadeni (de président is zelfs een Ogadeni) in de gevangenis zitten, en dat hij probeert ze tot het kamp van het regering te brengen, omdat hij zelfs Ogadeni is en hun steun nodig heeft"*.

Hij herhaalt *"dat de gedwongen gerekruteerde, door bevel van de president, het Suikerfeest mochten vieren"*, *"dat men met iedereen mocht praten, en rondt gaan in het perimeter van het feest"* en dat hij zo *"met Sh. [kon] spreken, de welke hem aanraade om voor het terugkeer naar de basis te ontsnappen"*. Hij verduidelijkt *"dat de grootvader van Sh. en zijn eigen grootvader broers waren, ze zijn dus verwant"*.

Wat S.Q. betreft, stelt verzoeker nog *"dat hij ook weet dat hij 7 jaar voordat hij verzoeker bedreigde bij de politie was begonnen, en zich tot de Shaqalo positie naar boven gewerkt heeft"*, maar *"dat hij hem nooit gezien had, voordat hij hem met een pistool bedreigde"*.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en hem als vluchteling te erkennen, hem minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen. In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing *"te vernietigen en het dossier naar het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen terug te sturen voor bijkomend onderzoek, onder andere over de uitoefening van de gevangenisstraf voor homoseksuele daden zowel als over de mishandeling van homoseksuele in Senegal"*.

2.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker *"Liyu police raids in Oromia testing Ethiopia's semblance of calm"* van 5 maart 2017, *"Human Rights Watch, Ethiopia: No Justice in Somali Region Killings"* van 5 april 2017 en *"The Hill, "Ethiopia: it is time to stop the reign of terror of the Liyu Police"* van 28 juni 2016.

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4.1. Verzoeker verklaart niet te kunnen terugkeren naar Ethiopië uit vrees voor problemen met de autoriteiten omdat ze hem ervan verdenken banden te hebben met de oppositiebeweging ONLF en omdat ze hem willen rekruteren bij de Liyu-politie. De Raad hecht echter geen geloof aan het asielaanvraag van verzoeker.

2.4.2. Vooreerst legde verzoeker incoherente verklaringen af over de arrestatie die aan de basis lag van zijn problemen.

2.4.3. Zo stelde hij op het Commissariaat-generaal dat hij met zijn vader en moeder gearresteerd werd *“op dezelfde avond”*, dat ze allen na een tijd werden vrijgelaten waarna hij kon vluchten, maar dat zijn ouders na hun vrijlating opnieuw aangehouden werden en *“sinds zijn vertrek”* in juli 2016 opnieuw vastzaten in *“Jail Ogaden”* (*“Sinds mijn vertrek zitten ze vast. [...] Nadat ik ontsnapte, in begin zaten ze ook vast toen ik vastzat maar op gegeven moment ben ik weggegaan, toen hebben ze hen weer vastgezet en ze zeiden jullie zitten vast totdat hij terugkeert.”*; notities van het persoonlijk onderhoud (hierna: notities), p. 4-6). Volgens zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal kreeg verzoekers moeder tijdens haar gevangenschap in Jarar gezondheidsproblemen, werd ze naar het ziekenhuis gebracht waar ze beviel en werd ze vervolgens samen met haar baby terug opgesloten, eerst in Jarar en dan in Jail Ogaden, waar zowel moeder als baby mishandeld zouden zijn (*“Op moment had moeder pijn en ze had zwangerschapskwaal, dan kreeg vader te horen dat moeder ziek was. [...] Op gegeven moment hebben ze haar naar ziekenhuis gebracht. [...] Na bevalling hebben ze haar weer vastgehouden in de provincie, samen met de baby. [...] Ze hebben haar weer teruggezet in Jarar, daarna hebben ze haar naar Ogaden gebracht. [...] Ze wordt ook mishandeld, en de baby ook.”*; notities, p. 10-11). Hij gaf aan dat hij 11 broers en zussen had die, gelet op de arrestatie van zijn ouders, *“niet bij elkaar”* wonen (*“Mijn tante langs vaderszijde zorgt voor de drie jongste. [...] Acht kinderen verblijven bij opa, hij woonde in Daka Baharo, opa zorgt voor hen en ze helpen hem met verzorging van dieren.”*; notities, p. 5). Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker echter dat hij samen met zijn vader werd opgepakt (vragenlijst DVZ, vraag 3.1) en dat zijn vader tot op heden nog steeds vastzit (verklaring DVZ, vraag 13A), maar maakte hij geen melding van de arrestatie van zijn moeder. Hij beweerde verder, andersluidend dan zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal, dat zijn moeder in Dagahbur verbleef (verklaring DVZ, vraag 13A), samen met verzoekers 8 broers en zussen (verklaring DVZ, vraag 17). Het is geenszins aannemelijk dat verzoeker de opsluiting en mishandelingen van zijn moeder en haar baby geheel onvermeld zou laten bij de Dienst Vreemdelingenzaken en integendeel aangaf dat zij in Dagahbur verbleef.

2.4.4. De stelling in het verzoekschrift *“dat zijn moeder samen met hem gearresteerd werd, en dat er, zoals hij meldde bij het begin van het gehoor bij de CGVS (CGVS p2), problemen met de tolk waren”*, kan de tegenstrijdige verklaringen op verschillende punten niet verschoonen. De Raad wijst erop dat, bij het aanvangen van het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal, verzoeker de kans kreeg om opmerkingen te maken bij het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken, wat verzoeker ook gedaan heeft. Hij verklaarde: *“Ik wil enkel opmerken dat er een fout was in het vorige interview, een datum. Ik zat vast in Ogaden Jail die gelegen is in Jigjiga en daar zat ik een jaar en drie maanden vast. [...] Details dat ik vast zat in Jail Ogaden is fout, wat ik vergat tijdens eerste interview is dat ze vingerafdrukken waren afgenomen van mij in België door de politie, dat was toen ik net binnenkwam in België en de smokkelaar was weg, ik heb bewijsstukken. [...] En ze hebben de datums verkeerd genoteerd in plaats van 16 hebben ze 15 genoteerd, en ik denk dat de namen van broers en zussen verkeerd zijn genoteerd, de namen en de leeftijden. [...]*

Ze hebben me opgepakt eerste dag van eerste maand van 2015, toen ik gearresteerd was hebben ze me naar Dagahbur district gebracht, en ik heb een maand en 15 dagen daar vastgezet." (notities, p. 2-3). Verzoeker kreeg aldus uitgebreid de kans aan te geven wat er verkeerd vertaald of genoteerd werd bij de Dienst Vreemdelingenzaken, maar hij vermeldde nergens dat zijn verklaringen over de arrestatie van zijn moeder, haar bevalling en de mishandeling van zijn moeder en haar pasgeboren baby niet genoteerd werden, wat bezwaarlijk feiten zijn die kunnen vergeten worden indien ze waarachtig zijn. Bovendien blijkt uit zijn verklaringen dat hij met zijn advocaat de notities van het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft overlopen (*"Toen ik naar de advocaat ben gegaan heeft hij wel voorgelezen."*; notities, p. 2). Meer nog, verzoeker liet niet alleen na de opsluiting van zijn moeder en haar baby te vermelden tijdens het interview (vragenlijst DVZ, vraag 3.1), maar gaf een ander verhaal waarbij hij verklaarde ook dat zijn moeder in Dagahbur verbleef (verklaring DVZ, vraag 13A), samen met verzoekers 8 broers en zussen (verklaring DVZ, vraag 17), terwijl hij wél aangaf dat zijn vader tot op heden nog steeds vastzit (verklaring DVZ, vraag 13A). Het volstaat dan ook niet om louter te stellen *"dat er problemen met de tolk waren"*.

2.4.5. Verzoekers wisselende verklaringen over wie er gearresteerd werd, over het aantal broers en zussen en over waar zijn moeder, broers en zussen thans verblijven, doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

2.4.6. Ook de vaststelling dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud vertelde dat hij uit Ogaden Jail werd vrijgelaten omdat de president hem vergiffenis had geschonken, maar dat hij over deze amnestie met geen woord repte bij de Dienst Vreemdelingenzaken, is frappant. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker eenvoudigweg dat hij werd overgebracht naar de gevangenis in Jigjiga om daar door de politie te worden opgeleid als soldaat (*"Mijn vader en ik werden overgeplaatst naar Jigjiga en daar werd ik uit de gevangenis gehaald om mij op te leiden tot soldaat."*; verklaring DVZ, vraag 3.1, 3.5), maar vertelde hij niets over de gratie van de president.

2.4.7. Waar in het verzoekschrift wordt vastgehouden aan de stelling *"dat hij geen gratie verleend kreeg van de president, dit blijkt inderdaad nergens uit de verslag van het gehoor"*, maar *"dat de president elk jaar sommige gevangene gratie verleend, mar dat er in zijn geval nog geen beslissing was"*, merkt de Raad op dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud nochtans meermaals uitdrukkelijk en spontaan aangaf dat hij de Ogaden Jail heeft verlaten omdat de president hem (en andere gevangenen) had bezocht en vergiffenis had geschonken, waarna hij naar de politiebasis van de Liyu-politie werd gebracht: *"Toen ik vast zat in Jail Ogaden bv tijdens feesten kregen sommigen gevangenen vergiffenuis van de president. [...] Ik werd gebracht naar Garab Asse, ik moest deelnemen aan Liyu Police. [...] We werden vrijgelaten omdat president had vergiffenis geboden aan sommige gevangenen, ik zat daarbij en een andere jongen die Ad. heet ook, president was gekomen en heeft gekeken naar gevangenen en zei ok jullie worden vergeven maar jullie worden wel leden van de Liyu-politie, hij zei ik ga jullie stationeren in de dorpen zodat jullie gaan vechten tegen ONLF, toen ik hoorde dat hij ons naar Garab Casse zou brengen was ik blij want dat betekende dat ik weg mocht gaan van de problemen in de gevangenis."* (notities, p. 8, 12, 15, 17-18). Geconfronteerd met de vaststelling dat hij deze amnestie niet vermeldde op de Dienst Vreemdelingenzaken, antwoordde verzoeker nog: *"Er was geen beslissing genomen over mijn zaak maar van de president was ik vergeven en hij zei totdat er een besluit komt moet je deelnemen aan Liyu Police."* (notities, p. 15). Dergelijke incoherenties tussen verzoekers verklaringen voor de diverse asielinstanties en zijn afwijkende bewering in het verzoekschrift, kunnen er enkel op wijzen dat verzoeker deze gebeurtenissen niet werkelijk heeft meegemaakt.

2.4.8. Bovendien is de gedwongen rekrutering van verzoeker bij de Liyu-politie geheel onaannemelijk. Verzoeker verklaart immers enerzijds ervan verdacht te worden banden te hebben met de oppositiebeweging ONLF en anderzijds dat de Ethiopische autoriteiten verzoeker wilden opleiden om bij de Liyu-politie aan de slag te gaan. Een dergelijke handelswijze, waar ze iemand eerst anderhalf jaar opsluiten en mishandelen op beschuldiging van oppositiebanden om hem nadien gedwongen in hun rangen op te nemen, houdt logischerwijze geen steek.

2.4.9. Dit blijkt tevens uit de informatie in het administratief dossier die aangeeft dat de Liyu-politie net werd opgericht met als voornaamste doel de bestrijding van het ONLF en dat de Liyu-politie erin geslaagd is het ONLF te verzwakken (*"Landinfo: Ethiopia: The special police (Liyu police) in the Somali Regional State"* van 3 juni 2016, p. 2), alsook dat de Liyu-politie verantwoordelijk is voor arrestaties van burgers *"op beschuldiging van lidmaatschap van en/of steun aan het ONLF"* (*"Thematisch Ambtesbericht Ogaden"* van oktober 2015, p. 28-29).

Waar nog melding wordt gemaakt van het rekruteren van overlopers van het ONLF, teneinde het ONLF met meer kennis van zaken te kunnen bestrijden, merkt de Raad op dat dit volgens deze informatie thans niet meer zou plaatsvinden (*"Landinfo: Ethiopia: The special police (Liyu police) in the Somali Regional State"* van 3 juni 2016, p. 5). Hoe dan ook heeft dit geen betrekking op verzoeker, die volgens zijn verklaringen tot op heden verdacht wordt van sympathie voor het ONLF en dus kennelijk door de Ethiopische overheid niet als een *"defector from ONLF"* werd beschouwd.

2.4.10. Waar in het verzoekschrift gesteld wordt dat de overheden rekruteren bij de Ogaden omdat *"de president van de Somali regio van Ethiopie het vermijden wil dat te vele Ogadeni (de président is zelfs een Ogadeni) in de gevangenis zitten, en dat hij probeert ze tot het kamp van het regering te brengen, omdat hij zelfs Ogadeni is en hun steun nodig heeft"*, stelt de Raad vast dat de informatie in het administratief dossier aangeeft dat de Liyu-politie leden van de Ogaden-clan in zijn rangen heeft, dat de overheid het ONLF wilt bestrijden met de eigen (Ogaden)-clans (*"Landinfo: Ethiopia: The special police (Liyu police) in the Somali Regional State"* van 3 juni 2016, p. 5), dat de Liyu-politie *"grotendeels is samengesteld uit leden van de nomadische Ali Yusuf groep (Reer Abdille, Ogaadeeni)"* en dat *"Ogaadeeni (Mohammed Zubeyr subclan) van de Liyu Police openlijk Ogaadeeni (Mohammed Zubeyr subclan) [bekampen]"* (*"COI Focus: Ethiopië; Ogaden Liberation Front (ONLF)"* van 4 november 2015). Voornoemde geeft echter ondubbelzinnig aan dat de Liyu-politie geen gedwongen rekrutering hanteert, ook niet bij de Ogaden. Dit onder meer gezien de werkloosheidscijfers in de Somalische regio hoog zijn, werken voor de Liyu Police zeer lucratief is en familieleden van gesneuvelde strijders een vergoeding krijgen (*"Landinfo: Ethiopia: The special police (Liyu police) in the Somali Regional State"* van 3 juni 2016, p. 5). Volgens deze informatie is de Liyu-politie enkel geïnteresseerd in loyale en gemotiveerde leden, wat niet bereikt kan worden door gedwongen rekrutering, is er momenteel geen noodzaak meer aan nieuwe rekruten en worden vacatures niet meer publiek geadverteerd, maar enkel bekend gemaakt via het netwerk van de clans (*"Landinfo: Ethiopia: The special police (Liyu police) in the Somali Regional State"* van 3 juni 2016, p. 5). Het *"Thematisch Ambtsbericht Ogaden"* van oktober 2015 stelt dienaangaande eveneens: *"Leden van de Special Police Forces worden lokaal geworven. Veel rekruten zijn jonge nomadische Ogadeni met weinig opleiding en training. Leden van de Reer Abdullah clan (van Abdi Mohamed Omar) vervullen belangrijke posities binnen de Special Police Forces. Redenen om zich aan te sluiten bij de Special Police Forces zijn onder meer: geld, aanzien en clanloyaliteit. Volgens een bron komt het ook voor dat jonge Ogadeni zich aansluiten om zo hun eigen familie veiligheid te verschaffen tegen de Special Police Forces. Jaarlijks worden nieuwe troepen geworven en getraind. Geen enkele geraadpleegde bron is bekend met gedwongen rekrutering."* (*"Thematisch Ambtsbericht Ogaden"* van oktober 2015, p. 11).

2.4.11. Gezien verzoekers arrestatie en de daaropvolgende gedwongen rekrutering bij de Liyu-politie niet geloofwaardig is, kunnen de problemen met Liyu-commandant S.Q. evenmin op waarheid berusten. Temeer gezien verzoeker deze commandant S.Q., nochtans de directe aanleiding voor zijn vlucht, onvermeld liet bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

2.4.12. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakte van S.Q. omdat hem toen gezegd werd *"om alleen op vragen te antwoorden, en zijn relaas samenvatten"*, wijst de Raad erop dat de verzoeker om internationale bescherming bij het invullen van de vragenlijst erop gewezen wordt dat van hem wordt verwacht dat hij kort maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, de verzoeker om internationale bescherming geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Het niet vermelden van zijn vervolger, zijnde de directe aanleiding van zijn vlucht, ten tijde van zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, ondermijnt wel degelijk de waarachtigheid van zijn asielrelaas.

2.4.13. Verder bleek verzoeker op het Commissariaat-generaal over deze man enkel te weten dat hij een hoge positie had, dat Q. zijn bijnaam was en dat hij tot de clan Reer Abdulleh behoorde (notities, p. 22-23). In het verzoekschrift voegt verzoeker hier nog aan toe *"dat hij ook weet dat hij 7 jaar voordat hij verzoeker bedreigde bij de politie was begonnen, en zich tot de Shaqalo positie naar boven gewerkt heeft"*. Waar hij in zijn verzoekschrift benadrukt *"dat hij hem nooit gezien had, voordat hij hem met een pistool bedreigde"*, verduidelijkt verzoeker niet waarom hij zich niet geïnformeerd heeft over de man die hem beweerdelijk zou vervolgen en waardoor hij niet zou kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst, desgevallend na verzoeker vlucht uit Ethiopië.

Van een verzoeker om internationale bescherming kan worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om informatie over zijn recente situatie te bekomen, gezien actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten. Van verzoeker kan immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen en de noodzaak om van zijn land verwijderd te blijven. Het komt immers in de eerste plaats aan verzoeker toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. Verzoekers onwetendheid en zijn nalatige handelingen om zich te informeren wijzen op een gebrek aan interesse ondergraven zijn vrees voor vervolging.

2.4.14. Ook verzoekers verklaringen over zijn ontsnapping van de Liyu-politie zijn ongeloofwaardig, gezien niet kan worden ingezien waarom de Liyu-politie de pas gedwongen gerekruteerde leden naar een wijk in Jigjiga zou brengen om het Suikerfeest te vieren. Evenmin kan verzoeker eenduidig uitleggen waarom Sh. hem hielp met ontsnappen (notities, p. 12, 19-21). Waar hij thans in zijn verzoekschrift aanvoert *“dat de grootvader van Sh. en zijn eigen grootvader broers waren, ze zijn dus verwant”*, merkt de Raad op dat verzoeker op het Commissariaat-generaal meermaals gevraagd werd waarom Sh. hem hielp en dat verzoeker andersluidend verklaarde: *“Hij heeft verteld dat hij vriend was van mijn oom. [...] Hij had toen verteld dat hij mijn oom goed kende.”* (notities, p. 21). Verzoeker kan niet overtuigen.

2.4.15. De citaten in het verzoekschrift uit *“Liyu police raids in Oromia testing Ethiopia's semblance of calm”* van 5 maart 2017, *“Human Rights Watch, Ethiopia: No Justice in Somali Region Killings”* van 5 april 2017 en *“The Hill, “Ethiopia: it is time to stop the reign of terror of the Liyu Police”* van 28 juni 2016 en de stellingen dat zijn herkomst uit de Ogaden-regio niet betwist wordt en dat evenmin betwist wordt *“dat de Liyu politie herhaaldelijk mensenrechtenschendingen pleegt in de streek van herkomst van verzoeker, en dat er gevechten zijn tussen de Liyu politie en de ONLF beweging”*, betreffen een loutere verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst. Dit volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

2.4.16. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.5.2. Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt. De citaten in het verzoekschrift uit *“Liyu police raids in Oromia testing Ethiopia's semblance of calm”* van 5 maart 2017, *“Human Rights Watch, Ethiopia: No Justice in Somali Region Killings”* van 5 april 2017 en *“The Hill, “Ethiopia: it is time to stop the reign of terror of the Liyu Police”* van 28 juni 2016 en de stellingen dat zijn herkomst uit de Ogaden-regio niet betwist wordt en dat evenmin betwist wordt *“dat de Liyu politie herhaaldelijk mensenrechtenschendingen pleegt in de streek van herkomst van verzoeker, en dat er gevechten zijn tussen de Liyu politie en de ONLF beweging”* tonen niet aan dat er in Ethiopië een binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

2.6. Waar een schending van artikel 3 van het EVRM wordt aangevoerd, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en die van de Raad in de onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.7. Wat de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM betreft, wijst de Raad erop dat artikel 13 van het EVRM voorziet dat eenieder wiens rechten en vrijheden in het EVRM vermeld geschonden zijn, recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van een ambtelijke functie. Los van de vraag of er enige inbreuk werd begaan ten aanzien van de rechten en vrijheden van verzoeker, dient te worden vastgesteld dat hij gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad en zijn middelen aan te voeren, zodat artikel 13 van het EVRM gerespecteerd werd.

2.8. Wat de aangevoerde schending van de *“artikelen 4 en 41 van de Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna “Handvest”)*” betreft, merkt de Raad op dat vaste rechtspraak van de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 5 juni 2001, nr. 96.142), wat in het verzoekschrift wordt nagelaten.

2.9. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.9.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.9.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend achttien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK